

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 52.

27de december 1891.

17de aarg.

En madagassisk kvinde med sine børn.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, bestalt i forud. I pakker til en adresse paa over 5 ekspl. leeres det for 40 cents, og over 25 ekspl. for 85 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Benge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspositionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. G. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Bibehistoriske spørgsmaal.

(Over det nye testament.)

Svar paa disse spørgsmaal vil børnene finde ved at læse sin bibelhistorie (Bogt). Om stebornes beliggenhed, se forrest bag i bogen. Det tal, som staar foran spørgsmaalene, svarer til det stykke i bibelhistorien, hvorover der talestjeres.

82 a.

Hvor laa Bethania? I hvilken retning fra Jerusalem? (Se paa kartet bag i bogen). Hvem boede i Bethania? Hvorfor holdt Jesus meget af disse søskende? Kan Jesus holde af os, uden vi tror paa ham? Hvorledes gik det med Lazarus? Hvad gjorde hans søstre? Bad de Jesus om at komme og helbrede Lazarus? Hvorfor ikke? Vidste ikke Jesus, at sygdommen vilde blive til døden? Hvor var han dengang? Paa hvilken side af Jordan laa Bethania? Paa hvilken side var alisaa Jesus? Hvor længe blev han der, efterat han havde faaet høre om Lazarus's sygdom? Hvorfor blev han saa længe? Svar: Han vilde, at Lazarus skulde dø, forat han ved at opvække ham kunde saa meget kraftigere styrke baade søstrenes og disciplenens tro. Hvad sagde han til disciplene, da han vilde røbe til Bethania? Hvorfor sagde han, at Lazarus sov? Fortid Disciplene, hvad han mente? Fortællede Jesus dem da sin mening? Hvad sagde han? Hvorlænge havde Lazarus været begravet, da Jesus kom? Hvem af hans søstre fik først høre om frelserens komme? Hvad gjorde hun da? Hvad hørte hun til Jesus? Troede hun, at Jesus nu vilde opvække hendes broder? (Læs det nye testament, Joh. 11, 21-27). Hvad svarede Jesus hende? Hvad mente han med disse ord? Hvilken trøst kunde der for Martha være i dem? Fandt Martha trøst ved frelserens tale? Hvad sagde hun til ham? (Joh. 11, 27). Hvilken betjendelse aflægger hun herved om Jesus? Kom Maria ogsaa ud for at hilse paa Jesus? Hvad sagde hun til ham? Havde hun den samme tillid til ham, som Martha havde?

Hvad kan nu vi lære af disse to søstre? Svar: I al vor sorg og nød først og fremst at søge hjælp hos Jesus, og selv om det synes, som om hjælp var umulig, dog holde fast ved ham, fordi vi tror, at han er Guds søn, som er kommen til verden, og som er Kristus, d. v. s. vor overstepræst, profet og konge, for hvem intet er umuligt.

En madagassisk kvinde med sine børn.

(Med billede.)

Billedet er taget i hovedstaden, og de dragter, vi ser her, er adskilligt over, hvad folket i det hele og store bruger. Konen ser meget tækelig ud. Hun har hvid kjole eller skjørt og saa naturligvis sit lamba. Det store flertal af madagassiske kvinder gaar blot med lamba, men rundt omkring paa bore stationer og i hovedstaden er der nu mange, som gaar med kjole og skjorter, og naar disse er rene, og saa dertil lambaerne pene, ser kvinderne meget tækelige ud. De vil gjerne have fine søndagskjoler lidt staselige, og da det er blevet temmelig almindeligt, ialfald i hovedstaden, at brodere, saa kan man ofte se dem komme med hvide broderede kjoler. Lambaerne er meget forskellige, enten af indfødt arbejde, og disse igjen finere eller simplere, eller af europæiske stoffe, sirtse eller shirting. Ikke saa sjelden er det at se folk med lamba af lommestrikklædetøj; 16 lommestriklæder, 4 hver vei danner et saabant. Mange er meget glade i saabanne lambaer, men paa os gjør de naturligvis altid et underligt indtryk.

Ser man nøie efter paa billedet, vil man finde, at der er anhydninger til en noget eiendommelig haaropsætning. De madagassiske kvinder steller sit haar meget omhyggelig, og de har altid hjælp til dette arbejde. De kan sidde meget længe med det, og naar en af tjenestepigerne kom og bad om at faa gaa og sætte op haaret, saa vidste vi, at eftermiddagen vilde gaa med. Men saa gjør de det ikke saa ofte. Godt opsat og rigelig indsat med fedt staar det længe. I almindelighed fletter de haaret i en hel mangfoldighed af smaa, fine fletter, og disse sættes sammen i mange smaa knotter og forskelligeformede sfikkelser. Vi kan jo ikke sige, at denne haaropsætning just tiltaler vor smag, men den er forresten slet ikke saa ilde. Mange

kvinder fletter forresten sit haar paa almindelig europæisk maade.

Af børnene træder den ene tydelig nok frem for os, men af den anden ser vi ikke stort; kun hovedet titter frem af moderens lamba. Den lille ser meget indtagende ud, har, som det synes, regelmæssige, vakre træk. Og børnene kan være meget pene. Der er altid noget i deres ansigter, der ikke ganske svarer til vor smag, men disse smaa runde ansigter med de spillende mørke øine kan dog se meget godt ud. Den lille sidder, som man ser, noget til siden, det har nu sin grund i, at han (eller hun) skal være med paa billedet. Børnene bæres ellers paa ryggen og holdes kun fast med lambaet. Ofte ser man kvinder gaa paa arbejde med sit barn paa ryggen. Jeg saa ofte slavekvinder gaa og bære f. eks. mursten med et lidet barn paa ryggen; der var ingen hjemme, der kunde passe det. De smaa, der ofte bliver trætte, kan da falde i søvn, og det er noksaa underligt at se dem sidde der og dukke paa moderens ryg. En gang saa jeg en kone gaa til alters med barnet paa ryggen; hun vilde ikke sætte barnet fra sig, da det i det tilfælde vilde sat i at strige.

Gutten ved moderens side har ikke saa tiltrækkende ansigt som den lille; nogenlunde godt klædt er han. Dog er det underligt, at han ikke har sit lamba. Ogsaa de smaa er meget glade i at have det paa; selv om de har noget andet paa sig, og afslugutterne f. eks. kom altid i sine lambaer til kirke, medens de hjemme gik uden det. Men gutten har jo benklæder og frak, ja to frakker den ene udenpaa den anden. Dette er meget over det almindelige. Børnene gaar selv i hovedstaden i almindelighed kun med et lidet lamba, og skal de løbe efter hinanden eller noget lignende, saa er de ikke sene til at tage det af sig og løbe nøgne, og mange gaar ogsaa uden nogenting paa sig. I landdistrikterne gaar børnene regelmæssig uden klæder til 7-aarsalderen.

Madagasserne er i det hele meget glade i sine børn. Mødrene har ikke ringe møie med de smaa; thi om der end ikke tænkes paa saadan pleie, som børn herhjemme faar, og opgaven saaledes kunde synes let, saa falder det dog vanskeligt nok at stelle med dem, da de forhaandenbørende midler er saa smaa. Men man hørte aldrig andet end, at forældrene ønskede at faa mange børn. Barnløse folk bellages i deres ordsprog; det heder: „En barnløs hustru har ingen at bede, naar hun er i mangel, og ingen at give til, naar hun har overflod“, og: „Hun er som et visnet træ; naar hun gaar, gaar hun helt.“ Kjærlighed til børnene udtales i ord som dette: „Søde som smaa børn.“

Det er ogsaa ganske mærkeligt at se, at der har udviklet sig adskilligt udtryk i sproget for den gjensidige kjærlighed mellem forældre og børn. Ganste som vi har udtrykt som papa og mama, har de ogsaa tilsvarende udtryk, og i betegnelser for børnene overgaar de os; de har meget sterke udtryk for disse, idet de tiltaler dem som „sit liv“ eller „dele af sit liv“ o. s. v. Saabanne betegnelser er vidnesbyrd om kjærlighed til de smaa. Høiereetaaende folk lader selvfølgelig slaverne passe børnene, og naar en slavinde faar et barn at passe, kaldes hun dets „mor“, og hun tager sig da gjerne med stor trofasthed af det. Noget lignende er ogsaa tilfældet med barnepiger, som de benytter. De er i regelen meget omhyggelige for de børn, de passer, og vinder i høi grad børnenes hjerter. Madagasserne er ogsaa i det hele glade i missionærenes børn; de synes at have en speciel interesse for disse, som er fødte i deres land, og vil gjerne have fat i dem og lege med dem. Og vore børn har ikke mindre let for at komme af det med madagasserne; vanskeligheden er ofte den, at forholdet bliver altfor fortroligt.

Den kjærlighed til børnene, som madagasserne lægger for dagen, er selvfølgelig

Stille og glad.

Paul Meyer

af stor betydning for det kristelige familieliv, som det er missionens opgave efterhaanden at opbygge. Men det viser sig ogsaa her klart nok, at der selv ved det bedste og skjønneste af det under hedenstabet udviklede er saare meget, som maa undergaa forandring for at komme til at stemme med kristendommens fordringer, og ser vi dybere ind i den „opdragelse“, som hedenste madagassere giver sine børn, som de elsker, saa kan vi kun bedrøves og forfærdes. Men hvilken skjøn opgave foreligger ikke her for Guds menighed!

En blomsterbuket til frelseren.

Lille Marie boede i en stor by, hvor der fandtes mange katholske kirker og kapper. En dag saa hun en liden pige bære en stor, pragtfuld blomsterbuket hen til en saadan kirke. Marie spurgte hende, hvor hun agtede sig hen med den smukke buket, og pigen svarede, at hun skulde lægge den foran frelserens billede i kirken. Lille Marie løb da til sin mor og bad hende, om hun ogsaa maatte plukke nogle smukke blomster i haven og bringe dem til Kristusbilledet i kirken.

Moderen saa hende kjerlig ind i øiet og spurgte: „Hvad vilde min lille pige helst: lægge blomsterne foran billedet i kirken eller give dem til frelseren selv?“

Forbauset saa Marie op i moderens venlige ansigt og svarede: „Å lille mor! Jeg vilde naturligvis helst give blomsterne til frelseren selv.“

Moderen smilede venlig og lovede hende, at hun skulde nok vise hende, hvorledes dette kunde ske.

J kan nok tænke eder, kjære smaa venner, hvor glad den lille pige blev over moderens løfte. Hun fulgte hende ned i haven og betragtede moderen opmærksomt, medens denne

plukkede de allersmukkeste blomster og ordnede dem til en smagfuld buket. Marie tænkte paa, hvad vel frelseren vilde sige, naar hun kom for at række ham blomsterne. Hun følte aldeles ikke nogen frygt; thi hendes mor havde lært hende at elske den herre Jesus og have tillid til ham, som jo elsker de smaa børn saa høit og inderlig.

Da buketten var færdig, maatte Marie tage sit tøj paa for at følge sin mor ud i byen. Den lille pige bar buketten varlig og passede omhyggelig paa, at den ikke tog nogen slade. Til sidst stansede moderen ved et lidet hus og bankede paa døren. Der blev lukket op, og Mariens mor spurgte, hvorledes det stod til med det syge barn derinde. Den fattige kone, som havde aabnet døren, indbød dem venlig til at komme indenfor.

„Ganna er i dag meget svagere“, sagde hun med taarefyldte øine; „jeg er bange for, at vi ikke faar beholde hende ret længe!“ Hun aabnede døren ind til et lidet kammer. Her sad en ung pige, som syntes at være meget syg, lænet tilbage mod puderne i sengen. Øynene af de fremmede oplibede den syge for et øjeblik. Paa et spørgsmaal af Mariens mor svarede hun med glædestraalende øine, at hun snart skulde være hos Jesus. Hun var ikke bange for at dø; thi hun vidste og troede, at Jesus havde overvundet døden for hende.

Marie fik nu et tegn fra sin mor, at hun skulde komme hen til sengen og give den lille syge pige sin buket. Hun gjorde, som moderen ønskede; men hun kunde slet ikke forstaa, hvorfor hun skulde aflevere blomsterne her. Hun taug imidlertid stille med sine spørgsmaal, da hun saa, hvor overordentlig glad den syge blev over buketten.

„Å, hvilke yndige blomster! hvor de lugter yndig!“ raabte den unge pige, da hun tog mod blomsterne. De skulde staa tæt ved hendes seng, saa at hun kunde nyde deres skjønhed og duft saa meget som muligt

i de faa dage, hun havde tilbage at være hernebe. Hun vilde ogsaa bede Gud velsigne de gode mennesker, som havde givet hende dem.

En timestid senere forlod Marie og hendes mor den lille fattige bolig; men paa hele hjemveien sagde Marie ikke et eneste ord.

„Men, lille mor!“ udbrød hun endelig, med en bekymret mine, da de atter var komne hjem, „nu har jeg dog ikke faaet vor herre Jesus at se og givet ham blomsterne.“

Moderen svarede ikke; men hun tog bibelen og slog op det sted: „Hvad I have gjort mod en af mine mindste brødre, det have I gjort mod mig.“

Da klarne Maries ansigt op; hun forstod nu, som hun aldrig før havde forstaaet det, at man kan give blomster til den herre Jesus selv ved at give dem til hans syge brødre og søstre. Og det blev Maries største glæde herefter, at give den gode herre og frelser ved at hjælpe hans fattige og syge venner.

Gaa du hen og gjør ligesaa!

Juletanker.

Hvad er julen, hvor kjærligheden fattes? En plage og byrde. Hvad er julen, hvor troen fattes? En tom glæde, der efterlader et tomt hjerte. Hvad er julen, hvor evighedshaabet fattes? En kort forglemmelse af jordisk elendighed, og meget snart vil den blive afløst af den utilfredsstillende sjæls sukke.

Naar vi ret har bestræbt os for at gjøre et menneske, som er os kjært, en glæde til julen — vi har overtænkt, søgt, arbejdet og kjøbt ind — og saa det menneske alligevel slet ikke glæder sig, hvad enten nu vor gave ikke er ham værdifuld nok, eller den ikke tiltaler ham — bliver vi da ikke spørgsmødig? Og vor fader i himmelen har bragt langt større ofre, end noget menneske formaar at

bringe. Men hvor mange viser ikke et koldt, ligegyldigt hjerte og agter ikke det ringeste hans store julegave.

Juletrøst.

En kvinde levede i stor uro for sine synders skyld, og det var hende ikke muligt at finde trøst og fred. Tanken om døden og evigheden opfyldte hende med gru. Tænkte hun paa himmelen, sagde hun: „Der hører jeg ikke hjemme.“ Og tænkte hun paa Kristi lidelser, sagde hun: „Jeg har traadt hans blod under fødder.“ Men da hun juledag hørte, at den herre Jesus var bleven et lidet barn, forat vi skulde vide, at vi kan tale med ham, som med barnet — da fandt hun trøst, og hendes hjerte fattede haab.

Ved aarets slutning.

Takket være du, trofaste, naadige Gud, for aaret og dets velsignelse, fremfor alt tak for naaden og kjærligheden i Kristus Jesus. O, lær os at indse, at vi er uværdige til alt godt, saa vi maa forstaa, det er stort, at du altid er saa god imod os, og med glade hjerter takke dig for alle de velsignelser, vi daglig nyder af din milde haand. Dit navn være lobet i al evighed! Amen.

Børneblad

udkommer til næste aar i samme størrelse og til samme pris som iaar.

For at opmuntre til forstudsbetaling, vil agenterne erholde 1 indbunden aargang af 1890 eller 1891 for hver \$5.00, som er betalt i forstud inden 1ste mars 1892. Dette udgjør en meget pæn bog paa 416 sider, hvoraf 156 med billeder. Den sælges for 65 cents portofrit.

LUTH. PUB. HOUSE,
Decorah, Iowa.

Det blev Eivinds sidste tur.

Moderen vilde saare nødig lade ham gaa tilføs. Skulde han tage blaasmyren fat, kunde hun gjerne sige farvel til ham for stedsse. Saa følte det for hendes. Men Eivind var stor og sterk, og noget maatte han slaa sig ud paa. Det var derfor selvsaagt, at han som hans kamerater valgte søen.

Men Eivind fik allerede paa første tur prøve, hvilke farer sømanden er udsat for. En dag som han befandt sig paa bramraaen, gjorde skuden en uventet bevægelse; Eivind slap taget og — han faldt ned. Men ved et Guds under slap han fra det svære fald uden synderlig mén. Under farten nedad fra den svimlende høide fik han tag i en tamp og blev hængende. Han fik dog en skræk i livet og var ikke længere begejstret for sølivet. Og moderen blev endnu mere ængstelig for ham. Tilføs maatte han ikke komme mere. Men Eivind var som sømændene flest. Naar de vel er komne iland, glemmes snart alle farer og lidelser. Havet drager dem med en underlig og hemmelighedsfuld magt tilbage igjen. Moder og søskende gjorde ham forestillinger, men han maatte afsted igjen. Det gjaldt kun en liden englangstur. Høststormene var begyndt at rase, nætterne var frygtelig mørke, lange og kolde. Modet svigtede ham. Hans sind var opfyldt af bange anelser. „Mor vilde det ikke.“ Det gjentoges atter og atter i hans indre. Veiret var stormende dag efter dag. For hver dag, som gik, groede det fastere og fastere til i Eivinds sjæl: du kommer ikke levende hjem igjen fra denne tur.

Man var endelig i slutningen af oktober kommen op under englandskysten. Det var nat, og taagen forøgede mørket. Kursen sattes atter ubover for smaa seil. Man fik afventende dagens frembrud. Eivind var tung

om hjertet. Anelserne blev sterkere og sterkere over ham. Han tog sine bedste klæder paa sig og tilraadede kofken at gjøre det samme. De smaa værdifager, han havde ombord, toges i lommen. „Det er uvist, hvorlænge vi klarer det i dette veir,“ sagde Eivind. Da seilene skulde forandres, gik noget islyster paa mesangaffelen. Eivind og en til blev beordret til at gaa paa hyttetaget for at hjælpe til med at faa dette i orden igjen. Begge tog tag i bommen. Men pludselig hørtes raabet: „Eivind gik overbord!“ Skræk og bestyrtelse greb alle. Trods den høie sø blev dog baad sat ud i den største skynding og under stadige tilraab til ham, som laa i søen, om dog endelig at søge at holde sig oppe nogle øieblikke. Man saa ham ogsaa en gang dukke op i skjoldandet, udstødende et angstens skrig. De to mænd i baaden roede længe og vel rundt omkring ulykkesstedet, raabte og ledte efter Eivind. Men han viste sig ikke mere. Havet havde lukket sig over hans grav. Hvor mange, mange har ikke havet gjort ligedan med i den stormfulde høst!

Om nogle uger kom endelig fartøiet hjem igjen, men mor fik ikke sin Eivind tilbage. Hun var næsten forberedt paa det. Men sorgen var derfor lige tung, hjertet blev sygt og saart. Og hun var ikke den eneste, som forrige høst modtog et saadant budskab fra søen.

Maatte de allesammen finde lægedom og trøst!

Gaade.

Jeg er varmest, naar det er koldest, og koldest, naar det er varmt, og mørk midt paa lyse dagen. Kan du begribe, hvem jeg er?

Oplosning paa gaaden i nr. 50.

En stol.